

Sygn. akt I C 2136/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla(...)M. w W.

z dnia 04 marca 2016 roku

W pozwie, złożonym w dniu 17 marca 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. M. kwoty 1.299,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot wskazanych w pozwie od dnia 17 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż pozwana zawarła z powodem w formie pisemnej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 49402855 dnia 31 grudnia 2009 roku. Wskazana umowa zawarta została w ramach oferty powoda. Strona powodowa podała, że przy zawarciu umowy pozwana oświadczyła, iż otrzymała, zapoznała się i zaakceptowała zarówno Regulamin Świadczenia Usług (...), stawki oferty promocyjnej oraz cennik usług powoda, stanowiące integralną część umowy. Pozwana zaakceptowała warunki umowy bez zastrzeżeń. W związku z zawartą umową pozwana przyjęła na siebie zobowiązanie do dokonywania płatności za świadczone usługi w wysokości i terminie określonym w wystawionych na jej rzecz fakturach. Powód wskazał, że pozwana nie uregulowała żądanej kwoty. Na kwotę dochodzoną przez powoda złożyły się następujące faktury i noty odsetkowe: faktura nr (...) w wysokości 573,01 zł, faktura nr (...) w wysokości 641,84 zł nota odsetkowa nr (...) w wysokości 55,49 zł oraz nota odsetkowa nr (...) w wysokości 28,79 zł.

/pозew w epu – k. 2 – 5; pozew na formularzu urzędowym – k. 27 – 28 v./

Nakazem zapłaty z dnia 30 marca 2015 roku wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 487206/15 uwzględnił w całości żądanie strony powodowej.

/nakaz zapłaty elektronicznym w postępowaniu upominawczym – k. 6/

Pozwana, w dniu 21 marca 2015 roku (data stempla) wniosła skutecznie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że kwota naliczona przez powoda, została naliczona bez świadomości pozwanej, że opłaty za Internet w jej abonamencie są możliwe, ponieważ sam powód o tym jej nie poinformował.

/sprzeciw w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 9 – 10/

Pozwana na rozprawie w dniu 4 marca 2016 roku wskazała, że w zakresie istnienia Internetu tu chodzi o to, że w abonamencie nie była przewidziana opłata ryczałtowa za Internet. Pozwana podnosi, że kupili z mężem abonament z opłatami ryczałtowymi za połączenia telefoniczne i esemesy i nie wiedzieli, że w sytuacji korzystania internetu z tego telefonu dodatkowo będzie musiała zapłacić. Nie wiedziała, że możliwość korzystania z Internetu była, ale nie wiedziała o tym i myślała, że nie jest możliwe korzystanie z Internetu. Podniosła, że w sytuacji wyczerpania limitu usługa powinna być blokowana i taką informację uzyskałam w biurze obsługi klienta i taka informację otrzymałam telefonicznie, a w poprzednim pakiecie nie było pakietu internetowego. Wskazała, iż ma świadomość, że fakt wykupienia Internetu w abonamencie nie jest równoznaczny z brakiem możliwości korzystania z Internetu tylko z koniecznością dopłaty za Internet ,ale wie to dopiero od 13.02.2014r. po rozmowie telefonicznej z T-mobile. Ma świadomość, iż nie ma tam blokowania usługi.

/oświadczenie pozwanej zawarte w protokole rozprawy z dnia 4 marca 2016 roku – k. 86 -87/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w W. (Operator) zawarł w dniu 31 grudnia 2009 roku z J. M. (Abonent), umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na podstawie której Operator zobowiązał się świadczyć Abonentowi określone w umowie usługi telekomunikacyjne zaś Abonent z tego tytułu zobowiązał się dokonywać rozliczenia swoich zobowiązań za świadczone usługi telekomunikacyjne (ust. I, II, III, IV umowy). Umowa dotyczyła numeru (...), obejmowała taryfę Operatora - N. Era 40. Powyższa umowa została zawarta na czas oznaczony do dnia 31 grudnia 2011 roku. W związku z zawarciem umowy Abonent nabył równocześnie telefon o nr (...). Zawierając umowę abonent – J. M. oświadczyła, że zapoznała się i akceptuje regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) sp. z o.o., upoważnia do wystawiania faktur VAT bez podpisu odbiorcy.

Następnie w dniu 26 kwietnia 2011 roku strony podpisały aneks do umowy, na podstawie którego umowa została przedłużona do dnia 31 grudnia 2013 roku. W związku z zawarciem umowy Abonent nabył równocześnie telefon o nr (...) za cenę 49,00 zł brutto. Jednocześnie Operator przyznał Abonentowi w związku z zawarciem umowy ulgę w wysokości 1.357,20 zł. Umowa dotyczyła Taryfy Operatora – Rodzina 40. Zgodnie z ust. VII pkt 8 umowy, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. określa w szczególności sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku oraz kosztach usług serwisowych. Na mocy ust. VIII umowy Operator był upoważniony do rozszerzania zakresu świadczonych usług, w szczególności w miarę powstawania nowych możliwości technicznych.

Zawierając aneks do umowy abonent – J. M. oświadczyła, że zapoznała się i akceptuje regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) sp. z o.o., cennik oraz Warunki Oferty Promocyjnej.

Zgodnie z Regulaminem świadczenia usług (...) umożliwił Abonentowi korzystanie z następujących usług telekomunikacyjnych: przyłączenia do sieci, dostępu do sieci, wykonywania i odbierania połączeń głosowych, przesyłania wiadomości tekstowych oraz inne usługi transmisji danych, przesyłanie wiadomości multimedialnych, roaming i usługi dostępu szerokopasmowego, w tym usługi transmisji danych (rozdział II § 3 ust. 1). Na mocy § 5 ust. 4 Operator świadczył usługi telekomunikacyjne w zakresie istniejących możliwości technicznych. W szczególności oznaczało to, że: Operator świadczy usługi zgodnie z standardami poszczególnych technologii (GSM, (...), (...), (...)) i (...). Informacje o technologiach stosowanych przez Operatora były publikowane na stronie internetowej www.era.pl (pkt 4.1.). W celu naliczenia opłat należnych operatorowi oraz opłat z tytułu rozliczeń operatorskich Operator był zobowiązany przetworzyć dane transmisyjne, odzwierciedlające usługi telekomunikacyjne świadczone Abonentowi. Z uwzględnieniem warunków określonych w przepisach prawa Operator mógł również przetwarzać te dane dla celów marketingowych oraz świadczenia usług o wartości wzbogaconej (§7 ust. 4). Na mocy § 11 ust. 2 regulaminu Operator zastrzegł sobie prawo uwzględnienia w fakturze opłat za usługi telekomunikacyjne świadczone na rzecz abonenta, a nieuwzględnione, w szczególności z przyczyn technicznych, w fakturach za poprzednie cykle rozliczeniowe. Stosownie do treści § 12 ust. 1 regulaminu Abonent zobowiązany był do zapłaty opłat wynikających z faktury, w terminie określonym w fakturze. Termin płatności nie mógł być krótszy niż 14 dni od daty wystawienia faktury. Na mocy § 12 ust. 4 regulaminu, w przypadku, gdy opóźnienie Abonenta w zapłacie przekraczało 7 dni, Operator po wysłaniu do Abonenta informacji SMS, e-mail, listem lub po uprzedzeniu go w inny sposób, miał prawo zawiesić Abonentowi możliwość inicjowania przez niego Usług telekomunikacyjnych oraz możliwości z korzystania z usługi roamingu, które wynikało z umowy /umów. W przypadku Konsumenta uprawnienie to przysługiwało Operatorowi w odniesieniu do Usług (...) świadczonych na podstawie umowy, której dotyczy opóźnienie z zastrzeżeniem ust. 6.

/okoliczności bezsporne; umowa – k. 30 – 30v.; aneks do umowy – k. 31; regulamin świadczenia usług – k. 32 – 32v./

Z powyższego numeru telefonu korzystała małoletnia córka pozwanej J. M.. W styczniu 2014 roku pozwana wraz z mężem zakupili córce w prezencie smartphone Samsung G. z możliwością pełnego dostępu do Internetu. Pozwana pozwoliła korzystać córce z Internet, ale wyłącznie dostępnego w domu wi-fi, ponieważ dotychczasowy abonament zawarty aneksem z dnia 26 kwietnia 2011 roku nie obejmował usługi (...). Pozwana zawarła kolejną umowę, obejmującą pakiet internetowy na numer (...) w w dniu 4 lutego 2014 roku.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od dnia 05 stycznia 2014 roku do dnia 04 lutego 2014 roku (abonament rodzina 40) pozwana wykorzystała połączenia internetowe nie wliczone w limit przysługujący w abonamencie w kwocie netto 493,22 złotych, zaś w okresie od dnia 05 lutego 2014 roku do dnia 04 marca 2014 roku (abonament rodzina 60) pozwana wykorzystała połączenia internetowe ponad limit przysługujący w abonamencie w kwocie netto 502,63 złotych,

Powód za świadczone usługi telekomunikacyjne w okresie obowiązywania umowy wystawił fakturę nr (...) z dnia 5 lutego 2014 roku w kwocie 726,53 zł z terminem płatności do dnia 19 lutego 2014 roku, fakturę nr (...) z dnia 5 marca 2014 roku w kwocie 641,84 zł z terminem płatności do dnia 19 marca 2014 roku.

/faktury i rozliczenia k. 37 – 39v/

W dniu 14 lutego 2014 roku pozwana J. M. złożyła u powoda reklamację za pośrednictwem wiadomości e-mail na fakturę z dnia 5 lutego 2014 roku. W reklamacji prosiła o anulowanie opłaty wskazanej w fakturze. Wskazała, że użytkownikiem tego numeru jest najstarsza córka, zaś umowa objęta abonamentem Rodzina 40, dotyczyła taryfy bez Internetu. Wskazała, iż na początku stycznia jako obiecany prezent pod choinkę i prezent urodzinowy został przekazany córce aparat telefoniczny Samsung G., a ponieważ to urządzenie multimedialne, to pozwana zdecydowała się z mężem również „wykupić jej jakiś abonament z Internetem”. Pozwana wyjaśniła, że posiada świadomość, że córka bawiąc się nowym aparatem nie robiła tego przez wifi, ale nieświadomie „nabijała jakieś kosmiczne dla nas kwoty u Państwa”. Wskazała, że te kwoty to ponad dwuletni budżet na telefon córki, a naprawdę powstały w sposób całkowicie niezawiniony i nieświadomy ze strony pozwanej.

/reklamacja e-mail – k. 58 – 58v./

Pismem z dnia 05 marca 2014 roku nr 126-R-021/02/2014 powód poinformował J. M., że w przypadku połączeń internetowych nie może przychylić się do jej prośby.

/pismo z dnia 05.03.2014 roku – k. 59/

W kolejnej wymienionej przez strony korespondencji e-mail powód podtrzymał swoje stanowisko zawarte w piśmie nr 126-R-021/02/2014.

/korespondencja e-mail – k. 61 – 64; pismo z dnia 26.03.2014 roku – k. 60/

Saldo niezapłaconych faktur i not księgowych wraz z odsetkami naliczonymi przez powoda od poszczególnych wskazanych kwot należności głównych na dzień 16 marca 2015 roku wynosiło wedle noty księgowej klienta nr (...). (...) wynosiło kwotę 1.299,13 zł, na którą złożyły się: kwota 573,01 zł tytułem niezapłaconej części kwoty z faktury nr (...), kwota 641,84 zł tytułem niezapłaconej faktury nr (...); kwota 55,49 zł tytułem niezapłaconej noty odsetkowej nr (...); kwota 28,79 zł tytułem niezapłaconej noty odsetkowej nr (...).

/saldo na dzień 16.03.2015 r. – k. 29/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Na podstawie dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, które Sąd w całości uznał za wiarygodne, gdyż ich rzetelność i prawdziwość nie były przez strony kwestionowane, a okazały się być dopuszczonymi jako dowody niezbędne do ustalenia stanu faktycznego oraz na okoliczności uznane przez Sąd za bezsporne, bowiem albo zostały przez strony wprost przyznane w trybie art. 229 k.p.c., bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie art. 230 k.p.c.

Wskazać należy także, że przedstawione przez stronę powodową wydruki korespondencji e-mail wymienionej między stronami postępowania Sąd uznał jako inny środek dowodowy w sprawie stosownie do treści art. 309 k.p.c.

Zaznaczenia jedynie wymaga, iż zestawienie w postaci salda zaległości na zostały powołane w stanie faktycznym jedynie na okoliczność podstaw wywiedzionego przez powoda żądania, sposobu rachowania wpłat pozwanej. Dokumenty i wydruki, których nie powołano w uzasadnieniu Sąd pominął jako irrelevantne dla wyniku postępowania (art. 227 k.p.c.).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty kwoty 1.299,13 zł tytułem należności wynikających z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Nie budziło przy tym wątpliwości, iż pozwana nie regulowała w terminie wynikającym z przedłożonej umowy należności z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych, na które pozwany wystawił: fakturę nr (...) na kwotę 573,01 zł, fakturę nr (...) na kwotę 641,84 zł oraz 2 noty odsetkowe: nr (...) na kwotę 55,49 zł i nr (...) na kwotę 28,79 zł. Pozwana nie kwestionowała okoliczności, że jej małoletnia córka korzystała z dostępnej usługi (...), nie objętej w aneksie do umowy z 26 kwietnia 2011 roku objętej Taryfą Operatora – Rodzina 40. Bezsporne było między stronami, iż zawierając aneks do umowy abonent – J. M. oświadczyła, że zapoznała się i akceptuje regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) sp. z o.o., cennik oraz Warunki Oferty Promocyjnej.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych określa obowiązki stron umowy, jej formę, elementy, kryteria dotyczące ustalania ceny i obowiązku uchwalenia regulaminu. Uregulowania prawa telekomunikacyjnego odnoszące się do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie mają kompleksowego charakteru, niemniej jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09 (LEX nr 493968), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, wskazał, iż prawo telekomunikacyjne dostatecznie reguluje elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co pozwala z kolei na przyznanie analizowanej regulacji odrębnego charakteru i zbędnym czyni sięganie do przepisów regulujących umowę o świadczenie usług.

Tym samym, w ocenie Sądu nie mógł odnieść skutku zarzut pozwanej koncentrujący się na braku poinformowania pozwanej jako konsumenta przez powoda o dostępności Internetu w telefonie, w sytuacji braku wykupionego pakietu internetowego w abonamencie czy też powinności po stronie powoda poinformowania pozwanej o przekroczeniu abonamentu poprzez użycie Internetu.

Godzi się wskazać, iż na mocy § 5 ust. 4 Regulaminu świadczenia usług, Operator świadczył usługi telekomunikacyjne w zakresie istniejących możliwości technicznych. W szczególności oznaczało to, że: Operator świadczy usługi zgodnie z standardami poszczególnych technologii (GSM, (...), (...), (...) i (...)). Informacje o technologiach stosowanych przez Operatora były publikowane na stronie internetowej www.era.pl (pkt 4.1.).

Należy w tym miejscu wskazać, że postępowanie cywilne ma charakter kontradiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Trzeba podkreślić, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu.

Wobec powyższego zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem

dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 roku, I ACa 1489/11). Powyższe oznacza, że pozwana wobec wykazania przez powoda okoliczności uzasadniających zasądzenie żądanej kwoty, winna była przedstawić dowody na okoliczności uzasadniające jego oddalenie, czego w niniejszej sprawie nie uczyniła. W szczególności pozwana nie wykazała, by operator nie wykonywał lub niewłaściwie wykonywał usługi. Tymczasem opłata za świadczenie usług telekomunikacyjnych stanowi ekwiwalent właśnie tych usług. Jest zatem świadczeniem wzajemnym abonenta w stosunku do operatora usług. Opłata ta wynika z zawartej umowy i obowiązek jej poniesienia powstaje w związku z zamknięciem kolejnego okresu rozliczeniowego.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Godzi się również podnieść, iż sam fakt wyboru konkretnego abonamentu u operatora – tak bez (...) jak i z (...) – nie oznacza niedostępności powyższej usługi w ogóle, a jedynie brak określonego w abonamencie limitu kosztów połączeń wliczonego w cen abonamentu. Wskazać wypada, iż pozwana miała świadomość, iż zakupiony przez nią dla córki aparat telefoniczny – a mianowicie smartphone ma pełen dostęp do Internetu tak przez złącze bez kablowe – wi-fi jak i poprzez sieć komórkową. A zatem bezsporna była zdolność samego urządzenia do logowania się do Internetu za pomocą sieci telefonii komórkowej, nie kwestionowane było również i to, iż do połączeń za pomocą sieci komórkowej dochodziło – jedyną okolicznością kwestionowaną była okoliczność, iż skoro w abonamencie wliczony był określony pakiet połączeń bądź też abonament tegoż pakietu nie zawierał to pozwana nie powinna móc korzystać z tejże usługi – gdyż powód winien w/w usługę zablokować.

Sąd nie podziela powyższego stanowiska. Rzeczą pozwanej jako przezornego konsumenta było takie skonfigurowanie telefonu ewentualnie taki sposób jego użytkowania, by wykorzystywać dostępny pakiet internetowy zgodnie z zakupionym w abonamencie limitem. Nie jest rzeczą powoda ograniczać świadczone pozwanej usługi – do czego zresztą zobowiązywała powoda umowa – a wyłącznie powód był zobowiązany do zapewnienia dostępu tak do połączeń komórkowych jak i Internet – co też wykonał. Pozwana była wyłącznie upoważniona do decydowania w jakim czasie i w jakim zakresie wyraża wolę korzystania z usług świadczonych przez powoda, tak zarówno ona, jaki małoletni któremu oddała w używanie telefon komórkowy, przy czym wola ta zmanifestowana była poprzez samo nawiązanie połączenia tak Internetowego jak i telefonicznego.

Analogicznie sytuacja powoływana przez pozwaną gdyby odnieść w/w wyłącznie do połączeń komórkowych oznaczałaby, iż po wykorzystaniu limitu minut w abonamencie brak jest możliwości nawiązywania połączeń wychodzących – a z taką argumentacją nie sposób się zgodzić.

Otóż pozwana w abonamencie zakupiła określony limit połączeń tak telefonicznych jak i sms oraz mms czy połączeń internetowych, zaś za korzystanie ponad wykupiony limit w abonamencie – winna dodatkowo uiszczyć powodowi cenę ustaloną przez strony w umowie (cenniku powoda).

Sam fakt, że w zakresie drugiej z faktur pozwana miała określony limit połączeń w abonamencie nie oznacza, iż może uchylić się od płatności za korzystanie z usług powoda ponad wskazany w abonamencie limit, który zresztą był jej znany i przez nią wybrany.

Jak wynika ze szczegółowego rozliczenia k. 39-39v, pozwana ponad limit przyznany w abonamencie – w tabelce rozliczenie bezpłatnych jednostek – dodatkowo wykorzystwała połączenia internetowe (Internet wysłano i Internet odebrano) na kwotę netto 502,63 złotych, zaś w okresie od dnia 05 stycznia 2014 roku do dnia 04 lutego 2014 roku (abonament rodzina 40) pozwana wykorzystwała połączenia internetowe nie wliczone w limit przysługujący w abonamencie w kwocie netto 493,22 złotych.

Zresztą korzystania z usług powoda ponad abonament pozwana nie kwestionowała. Nie ulega zatem wątpliwości, iż w sytuacji korzystania z usług powoda ponad limit wskazany w abonamencie pozwana obowiązana jest uiszczać dodatkowo - zgodnie z umowa – wynagrodzenie za wykorzystywane przez nią usługi.

W dniu wniesienia pozwu dochodzona przez stronę powodową kwota główna była wymagalna i strona powodowa miała prawo żądać odsetek za opóźnienie. Konsekwentnie na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd uwzględnił żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 17 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

Odsetki te podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c., rozbięciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 k.p.c. Pozwana uległa stronie powodowej w niniejszym postępowaniu w całości, w związku z tym winna zwrócić celowe koszty poniesione przez niego na dochodzenie swych praw, na które złożyła się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł według stawki określonej w § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, powiększona o uiszczoną opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Ze względu na powyższe motywy, Sąd orzekł jak w sentencji.